

אנחנו לא יכולים להמשיך כך

אני רוצה לדבר כעת על ההתאהבות שלנו, ההתאהבות של הקהילה החרדית עם מדינת-ישראל. אנחנו התעלמנו לחלוטין מאזהרותיהם של הרבה גדולים. למרות שניתנה הסכמה מצד גדולים מסוימים לפתוח מפלגות פוליטיות ולרוץ לכנסת, אך עדיין התוצאות לאחר שישים-וכמה שנים הן גרועות למדי.

החששות שהיו להרבה גדולים לגבי השתתפות בממשלת-ישראל אכן התגשמו. זהו עגל-הזהב ששוב על הדרך. ולרוב, היהודי החרדי נרכש בכסף על ידי העולם החילוני. הערכים שלנו השתנו, והגדולים שלנו, עם מעט יוצאים מן הכלל, לא אמרו מילה נגד הציונים. מאבקים עבור דברים שהם מאד חשובים ליהדות שלנו - לא התרחשו בשנה האחרונה או משהו כזה. כופנו את ראשינו, וקיבלנו את הכסף, ואנחנו מנסים להיות יהודים-חרדים בהופעה פתוחה-מודרנית. וזה מביא להרבה טרגדיות, מפני שישנם אנשים חסרי-מצפון בקרב החרדים שמתמשים בקשריהם עם הרשויות לגרום הרבה סבל לאחיהם ואחיותיהם. [משירבו המסורות. סנהדרין צ"ז. אכן נודע הדבר. שמות ג', ע"ש ברשי"י. רמב"ם הלי' תשובה פ"ג].

אחי היהודים! התלות שלנו בתקציבי מוסדות מדינת-ישראל מחוללת הרס לאידישקייט שלנו. כל אחד נלחם על חתיכת העוגה שלו. כל אחד חושק בגשמיות שיש למדינה להציע לנו, שיש למקומות התעסוקה הבלתי-חרדים להציע לנו, שיש ללימודי המקצוע בצבא להציע לנו, ולאט-לאט זה מושך אותנו הרחק מן הקדוש ברוך הוא, וגורם לנו לבטוח באותם האנשים שלקחו את הארץ בצורה שהשם אסר. [המהר"ל בחי"א"ג כתובות קי"א א', וס' באה"ג סי' כ"א, אהבת יונתן להגר"י אייבשיץ פ' ואתחנן, 'אומר אני מעשי למלך' לר' אלחנן ווסרמן זצ"ל אות ה', מאמר 'קול-קורא' להרחמ"ד וייסמנדל תש"ח]. ולכן אנחנו הופכים יותר ויותר קרובים, לא אל ה', אלא לצד האחר, לצד החשוד, הסיטרא-אחרא, לא עלינו.

עלינו להכיר בטעות שלנו, כי בשום-אופן אנחנו לא יכולים להמשיך הלאה עם הדרך שאנחנו הולכים בה. השערוריות מקפיצות את ה'כנסת' ואת הצבא וכל ארגון שקשור רשמית למדינה. ככה לא נוכל לשרוד. אפילו החילונים לא יכולים לשרוד כך, מפני שברגע שהדברים הופכים להיות בלתי ניתנים להשען עליהם, כשזה עומד למכירה עבור כל המציע מחיר גבוה יותר, אז אין שום סדר בחיים האלה.

השקרים שהמדינה נוסדה עליהם הם איומים. הפעולות שנעשות, יהודי נגד השני, ואני לא מדבר דוקא על חרדי-נגד-חרדי, אלא גם על חילוני-נגד-חילוני, הם איומות. אבל בקרוב זה יהיה חלק של העבר, כי באמת כל העולם נגדינו, ורק אלו שיהיו קרובים לקב"ה יוכלו לשרוד, בגלל שהמצב יהיה כל-כך קשה שנוזדקק לניסים גלויים ועצומים בכדי לשרוד. כך שאני מציע, שהיהודים האלה, חרדים או לא-חרדים, יתקרבו לקב"ה כדי שיוכלו לשרוד את המלחמות של העתיד הקרוב. אני חייב לומר לכם בלי הרף: אתם תשרדו, אבל אתם חייבים להיות קרובים לקב"ה.

המדינה נוצרה נגד רצון ה', בכל אופן בלי הסכמת ה', שלעולם לא היתה ניתנת. [ר' מקורות הנ"ל, ור' ס' הדור האחרון פרק י"א]. וכל המלחמות וכל הניסים, זה מעשי ה'. אז מה לא נכון? הטעות היא שאנו לא מבינים שיש לקב"ה תוכנית, אני באמת לא יכול לומר מהי התוכנית, אבל ה' עצמו מאפשר לחילונים, לערב-רב לבנות את הארץ. וזה הובא מפורשות שהם יבנו את הארץ, אבל בגלל השחיתות שלהם הם יפלו. [דניאל י"א: ובני פריצי עמד ינשאו להעמיד חזון ונכשלו. תיקוה"ז דף נב. רע"מ פ' פנחס רל"ז ע"ב ורל"ב ע"ב. ועוד. ע"י פ"י רבנו גרשום למס' תמיד לב, אבן שלמה להגר"א פ"א ס"ק ה'. ור' תהלים סו"פ ס"ט]. וזה נכתב כבר שנים רבות לפני שהיתה מדינה. אבל היהודים שמבינים ומתקרבים לה' - הם יינצלו.

אני רק רוצה שתדעו כולכם, שבין אם אתם עסוקים ברדיפה אחרי כסף, יוקרה, כבוד, או שאתם רדופים על ידי תענוגות חושניים או כל דבר שאסור, אני חייב לומר לכם שהדבר היחיד שיוודא את הישרדותכם יהיה אם תרוצו אחרי הקב"ה ותכירו בו כמשען האחד והיחיד שיכול להציל אתכם, שיכול להציל את העולם, [תהילים פ' צ"א]. ואתם חייבים, חייבים לקבל אותו כריבוננו של העולם, השולט על הכל ויוצר הכל.

אני רוצה לומר לכם שנהיינו מאד מבולבלים, בגלל שהם הכניסו לבתי-הספר שלנו הרבה תעמולה במה שנוגע ללימודים חילוניים, והדבר הזה גם הוריד את כל הדור שלנו. לימודים חילוניים הם הרבה-יותר קלים מאשר גמרא או לימוד-קודש כלשהוא, ואנחנו מאד טעינו עם זה, בגלל ש'הצלחה' במישור זה מביאה אותנו למשכורות נאות, ויכולת מצויינת לתמוך כספית במשפחותינו. וזה גם מוציא את האמהות מהבתים שלהם, וזה גורם לאבות להתעניין עמוקות בענייני הגשמיות. ולכן הילדים סובלים, ולכן עם-ישראל סובל.

אסור לנו לאפשר לזה להתרחש. היהודים בשנות 1900 המוקדמות, במאה העשרים, אלו שבאו לאמריקה, רובם התחילו לעבוד בשבת, בגלל שאם לא - הם פוטרו, והיו צריכים לעבור מעבודה לעבודה. רק מעטים שמרו שבת ולא פחדו מדרישות המעסיקים שלהם לעבוד בשבת. משום כך זוהי חובתנו, אפילו אם זה קשה עם הפרנסה, **עלינו לדחות את ההישענות המוגזמת על העולם החיצוני**, ועלינו לדעת שאם לא נעשה זאת, אנחנו נפסיד את הילדים מן היהדות, ולכן לא יהיה לנו שום עתיד עם הקב"ה, חס ושלום. ובמצב כזה, הקב"ה, שהוא אוהב את עם ישראל, יעשה את זה הרבה-יותר קשה לילדים השובבים שלו להשיג את הגאולה, אבל גם הם יינצלו, בעזרת ה'.

*****

שיחה עם משה'לה ומשפחתו
חלק מס' 12
מתאריך י"ז אלול תשע"א
תורגם מאנגלית

תבינו איך מתאבלים על חורבנו של בית-המקדש

אני רוצה שתבינו למה הוצאתי את הספר "חסד של אמת" [ספר על הלכות אבלות] מארון הספרים. במשך התקופה הבאה אנחנו עומדים לראות מוות של הרבה יהודים, ה' ישמור, ואנחנו חייבים לדעת איך להתמודד עם זה.

כמו כן, צער השכינה הוא גדול, והאבל על בית המקדש, ליד הכותל המערבי, הוזנח באופן נורא. אנשים באים והולכים, חוגגים בעליצות בהופעה בלתי נאותה בבגדים בלתי-צנועים או בפעולות חסרי כל זהירות והקפדה. זה הפך להיות אתר-תיירות להמונים, ואני חייב לבכות, וכולנו חייבים לבכות על צער השכינה שנאלצת לצפות בזוהמה הזו יומם ולילה. **אנחנו חייבים לדעת איך להתאבל על בית המקדש היקר שלנו ולהתחנן לה' שיביא את הגאולה**. [ר' ספר הברית, מאמר ט' פט"ז ד"ה ודרשתי וחקרתי היטב]. יהיה עלינו להתאבל על הרבה קרבנות מעם ישראל, לא רק בארץ ישראל, אלא גם בכל העולם. העתיד קשה מאד, אבל היהודים האמיתיים ישרדו. לא כל יהודי שנפטר לפני הגאולה יכול להיחשב כיהודי לא-אמיתי, אבל לבסוף – היחידים שיקבלו משיח-צדקינו, יהיו יהודים-אמיתיים. **היהודים האמיתיים שהסתלקו לפני הגאולה – יחזרו בתחיית המתים**.

שאלה: האם באמת אנחנו צריכים לדעת איך להתאבל? האם איננו יודעים את דיני האבלות?

תשובה: יהודים חייבים לדעת איך להתאבל. אתם חייבים לדעת איך להצטער, אפילו אם זה לא בן-משפחתך הקרוב. אנחנו לא יודעים איך להתאבל, לדוגמא, על בית המקדש, מפני שמעולם לא ראינו את בית-המקדש, ואנחנו מתעניינים יותר בגשמיות שלנו. אבל בכל אופן, חייבים להתאבל על ביהמ"ק עם דמעות, עם הרגשה נוראה על מה שקרה לביהמ"ק.

איך אתם מביאים דמעות לעיניכם על משהו שמעולם לא ראיתם? זה לא עניין פשוט. עליכם להיכנס אל תוך עצמכם, ולמצוא את הקשר שיש לנשמה שלכם עם בית המקדש, כי כל הנשמות שלנו היו פעם בבית המקדש, לפחות פעם אחת. עלינו, פשוט לדלות שוב את הדבר הזה מתוך עומקי נשמותינו, את הידיעה על אודות ההיכל הקדוש הזה, שהיה הסמל של הקשר שלנו עם הקדוש ברוך הוא. **לאחר שאנחנו הבנו מה הפסדנו, אזי אנחנו יכולים לבכות עם הרבה דמעות מרות על מצבנו הקשה**. אם אנחנו לא עושים זאת, אז עדיין אנחנו יכולים לצום בתשעה באב, אבל מיד לאחר מכן, לרוץ לאכול פלאפל או איזשהו מזון-מהיר אחר שאיננו מתאים לנסיבות, וזה מביא עוד יותר צער לשכינה הקדושה.